

אתעבידו. ותו, **ዳאי חבי** (דף ל"ט ע"ב) **במאי אתקברוי,** **סלקא דעתך דאיינון שבקו וראמו מגהון זהרא עלאה,** **דייהיב לון קדשא בריך הזא.**

אלא **איינון לבושין דאתלבשו בהז אדם** **ואתתיה,** **לא אתלבש בהז בר ניש** **אחרא,** **דבאינון לבושין דמו בנוונא דלעילא זאי** **סלקא דעתך,** **דאיינון אתלבשו מגראמייזן בהז.** **טא חי,** **כתיב נילבישם,** **דקודשא בריך הזא אלביש לון,** **זפאה חולקיהזן.**

כתיב (תהלים קד) **ה' אלחי גדרת מאד הוד וחרדר לבשת.** **וכתיב** (תהלים צו) **hood וחרדר** **לפניהם.** **וכתיב** (תהלים קד) **עוטה אור בשלהמה זגו.** **ביון דאתלבש** (מה דאתלבש) **עבד מה דעבד.** **מלמד,** **שנתעטף קדשא בריך הוא באור,** **זברא ית**

לשון הקוריש

מעצם החלבשו בהם - בא ראת, **כתבו וילבשם,** **שהקדוש ברוך הוא הלביש אותם,** **אשרי חילוקם.**

כתיב (תהלים קד) **ה' אלחי גדרת מאד הוד** **וחרדר לבשת.** **וכתיב** (שם צו) **hood וחרדר** **לפניהם.** **וכתיב** (שם קד) **עוטה אור בשלהמה זגו.** **ביון שהتلבש ומה שהتلבש,** **עשה מה שעשה.** **מלמד שהטעטף קדוש ברוך הוא באור וברא את השמים.** **אלא במה**

לאדם ולבושים לחזה. **לבושים של תורה מה געשוו?** **ועוד, שאם קה, במא נקברוי?** **האם תעללה על דעתך שהם עובו ווירקו מהם הזהר העליון שנותן להם הקדוש ברוך הוא?**

אלא **אותם לבושים שהتلבשו בהם** **ארם ואשתו,** **לא התלבש בהם אדים אחר,** **שbabותם לבושים דמו במו שלמעלה.** **ואם תעללה בדעתך שהם**

שמיַא. אֲלֹא בַמַיִ אָוקִימַנָה הַחַמְדָת אֲשֶר אַתָה
בַבֵּית. הַחַמְדוֹת: בְגִדי מִלְכּוֹת בְמַשִׁי וּזְהָבָב,
וְאֶרְחָא דְעַלְמָא דְגַנְזִי לוֹן בְבוֹסְמִין וּרְיחַיִין,
לִיקָרָא דְלִבּוֹשִׁיהָן.

תָא חַזִי וִירָה אֶת רִיחַ בְגִדיּוֹן, בַתְחַלָה. וּבְדַ אֲרְגִישׁ,
אָמַר רְאָה רִיחַ בְנֵי, דִינְדָע דְבִיה הַזָה תָלִיא
מִלְתָא, דְבָגִינִיה סְלִיק רִיחָא. פְרִיחַ שְׂדָה אֲשֶר
בְרָכוּ יְיָ, וּבְיַמְנִין הַזָה יְדָע יִצְחָק רִיחַ שְׂדָה אֲשֶר
בְרָכוּ יְיָ.

אֲלֹא, תְרִין מָלִין אִיפּוֹן, וּכְלֹא הוּא חָד. דְבַתִּיב,
(בראשית כד) וַיֵּצֵא יִצְחָק לְשֻׁוְתָה בְשָׂדָה לְפָנָות
עָרָב. וּבְיַלְאָה הַזָה לִיה בִיתָא, או מִקּוֹם אַחֲר
לְהַתְפִילָל. אֲלֹא אָוֹתָה הַשְׂדָה הַזָה אֲשֶר קָנָה
אֶבְרָהָם סְמוֹךְ לְמַעֲרָה, דְבַתִּיב, (בראשית כג) הַשְׂדָה
אֲשֶר קָנָה אֶבְרָהָם מֵאֶת בְנֵי חַת. וּבְשַׁעַתָא דְהַזָה

לשון הקודש

בָאֶרְנוּ הַחַמְדוֹת אֲשֶר אַתָה בַבֵּית? בְרָכוּ הָה, וּבְיַמְנִין הַזָה יְדָע יִצְחָק רִיחַ
חַמְמוֹת - בְגִדי מִלְכּוֹת בְמַשִׁי וּזְהָבָב,
וְדַךְ הַעוֹלָם שְׁגֹנְזִים אָוֹתָם בְבָשָׂמִים
וּרְיחָות לְכָבֹוד הַלְבּוֹשִׁים שְׁלָהָם.

בָא רְאָה, וִירָה אֶת רִיחַ בְגִדיוֹן -
בַתְחַלָה. וּבְשַׁהְרַגְנִיש אָמַר, רְאָה רִיחַ
בְנֵי, שִׁידָע שְׁבֹו הַקְבָר הַזָה תָלִיא,
שְׁבָנְלָלו הַעַלְהָה רִיחַ. פְרִיחַ שְׂדָה אֲשֶר קָנָה

יִצְחָק עַל גַּבִּיה, חַמָּא שֶׁכִּנְתָּא עַלְיה, וִסְלִיק
רֵיחַין עַלְאיָן קְדִישָׁין, וּבְגִינִּי בְּךָ הָוה מְצַלִּי תִּפְנוֹ,
וּקְבֻּעִיה לְצַלּוֹתִיה.

וְאַבְרָהָם אֲמָאי לֹא הָוה מְצַלִּי תִּפְנוֹ, מִשּׁוּם
דְּקָבִיעוֹתָא דְּאַתְּרָא אַחֲרָא הָוה לִיה
בְּקְדָמִיתָא, וּמְלָה אַחֲרָא רִיחָא דְּחַמָּא בְּהָר
הַמּוֹרִיה. וְלֹפֶה נִקְרָא מֹרִיה. עַל שֵׁם הַמְּרָה הַטּוֹב
הָהָוה תִּפְנוֹ.

וּכְלֹא הָוה, וּפֹנוּ עַדְנוּ דְּעַל עַמִּיה וּבְרִכִּיה. וּבְגִינִּי
בְּךָ לֹא תָּלָה מְלָה בְּלִבּוֹשִׁין, אֶלָּא בְּיַעֲקֹב
מִפְּשָׁש, דְּחַמָּא דְּבִיה הָוה תְּלִיא מְלָה (ס"א וַיֹּאמֶר הוּא
לְאַתְּבָרְכָה) וְאַתְּחִזֵּי, וּזְכוֹתִיה סְלִיק לְאַתְּבָרְכָא, וְעַל
עַמִּיה גַּן עַדְנוּ. וּבְגִינִּי בְּךָ בְּדַ אַתְּרָעָם עַשְׂוֹ, אָמָר גַּם
בְּרוּךְ יְהִי.

לשון הקודש

הַמְּרָה הַטּוֹב שְׁחִיה שֵׁם.
וְהַבָּל הִיה, וּנוּ עַדְן שְׁנַכְנָס עַמוּ וּבְרַבוֹ,
וּמִשּׁוּם כֵּה לֹא תָּלָה הַדָּבָר בְּלִבּוֹשִׁים,
אֶלָּא בְּיַעֲקֹב מִפְּשָׁש, שְׁרָאָה שְׁבָו הִיה
הַדָּבָר תָּלִוי עַרְעַי הִיה לְהַתְּבִּרְךָ וּגְרָאָה, וּזְכוֹתָו
עוֹלָה לְהַתְּבִּרְךָ, וּנְכָנָס עַמוּ גַּן עַדְנוּ.
וּמִשּׁוּם כֵּה, בְּשַׁהֲרָעָם עַשְׂוֹ, אָמָר גַּם
בְּרוּךְ יְהִי.

אַבְרָהָם מֵאת בְּנֵי חַת. וּבְשָׁעָה שְׁהִיה
יִצְחָק נִבְנֵם אֶלְיָיִן, רָאָה שְׁבִינָה עַלְיוֹן,
וְהַעֲלָה רִיחוֹת עַלְיוֹנִים קְדוֹשִׁים, וּמִשּׁוּם
בְּךָ הִיה מַתְפִּלֵּל שֵׁם, וּקְבָעוּ לְתִפְלָתוֹ.
וְלֹפֶה אַבְרָהָם לֹא הִיה מַתְפִּלֵּל שֵׁם?
מִשּׁוּם שְׁקָבִיעוֹת שֶׁל מִקּוֹם אַחֲרָה הִתְהַ
לוּ בְּתִחְלָה, וְדָבָר אַחֲרָה רִיחָה שְׁרָאָה בְּהָר
הַמּוֹרִיה. וְלֹפֶה נִקְרָא מֹרִיה? עַל שֵׁם

אמֵר רבי יצחק, לא אַצְטְרִיךְ אֹרְיִיתָא לְמִכְתָּב
אֲלֹא מִהְחָדֵשׁ הַזֶּה לְכֶם רָאשׁ חֲדָשִׁים. מִאי
טֻעָמָא. מִשּׁוּם דְשִׁירָוֹתָא דְסִיחָרָא הָיוּ, וַעֲלֵךְ דָא
אֹרְיִיתָא הַזֶּה אַצְטְרִיךְ לְמִכְתָּב מַהֲכָא, דָהָא
בְקִוְידָשָׁא בְרִיךְ הוּא אַתְקָשָׁר מַלְהָ.

וְלֹא קָשֵׁיא, דָלָא בְתִיב זֹאת, הַחֲדֵשׁ הַזֹּאת, דָהָא
זה וּזֹאת בְחֵדֶר מִתְקָשָׁרֵין וּבְאַתָּר דָאִית בֵּיהֶ
דָכֶר וּנוֹקֵבָא כְחָדָא, לִית שְׁבָחָא אֲלֹא לְדִכּוֹרָא, וַעֲלֵךְ
דָא רָאשׁוֹן הוּא לְכֶם לְחֲדֵשֵׁי הַשָּׁנָה, לְחֲדֵשֵׁי הַשָּׁנָה
וְדָאי. אמר רבי יהודה, לְכֶם תְּרִי זְמִינִי לְפָה. אמר
רבי יצחק, מַגְנִידָהוּ, אַשְׁתַּמְעַתְּרֵי, בְמָה דְבַתִּיב,
(דברים יט) בַי חָלֵק ה' עַמוֹ. אַתְקָשָׁרֹתָא דָא לְכֶם, וְלֹא
לְשָׁאָר עַמִּין.

דָבָרוֹ אֶל כָל עֲדָת יִשְׂרָאֵל לְאָמֵר בְּעַשְׂור לְחֲדֵשׁ

לשון הקודש

אמר רבי יצחק, לא האצטריכת תורה
לכתב אלא מהחדרש הזה לכם ראש
חדרשים. מה הטעם? מישום שזה היה
תחלת חלבנות, ועל זה התורה האצטריכת
לכתב מכאן, שהרין בקדושים-ברוד-הוא
נקשר הדבר.
ולא קשה שלא בתרוב זאת, החדרש
זהו, שהרין זה וויאת מתקשרים באחד.

זהו ויקחו להם איש שה וגוי, (שמות יב) בעשור, אמי בעשור. אמר רבי אבא, ביום נא דאניהיר יוובל לא סינהרא, דכתיב ביובל, בעשור לחדר השבעה ה'ה יומ הקפורים הוא.

ויקחו להם איש שה לבית אבות, אמי, בגין דבזמנא דא אצטראיך למיינד ליה. דהא תנינן, במלטה דא אתר ברתרא (ח'א) תחתה, דמתאחרין ביה כל שאר פתרין תחתאין, ועל דא פריש משה ואמר, משכו וקחו לכם צאן, כמה דכתיב, צאן יעבד ושבחה.

אמר קדשא בריך הוא, עבידו אתון עובדא לחתא, וננא אתר ברתקפיהון לעילא, ובמה דתעבדו בנורא אתון, דכתיב כי אם צלי אש,ナン אוף האי עבר אותו באש בנهر דינור.

לשון הקידוש

לחדר השם ויקחו להם איש שה וגוי, התהותים. ועל זה הפרש משה ואמר בעשור, למה בעשור? אמר רבי אבא, בומן שמאייר היובל ללבנה, שבתוב ביובל, בעשור לחדר השבעה הנה יומ הקפורים הוא.

ויקחו להם איש שה לבית אבת, למה? מושום שבומן זה ציריך למשך אותו, שעורי שניין, בדור זה נשבר הבהיר ואלה התהוו שגאנזים בו כל שאר הapterים

אמאי אתגִיד בעשרה, ואתגִים בארכַעה עשר.
 אמר רבי אבא ברא אתקְשׁרו יישָׂרָאֵל
 ארבע מאה שׁנין. ואף על גב הארבע מאה שׁנין
 לא אשׁתעכִדו בהו, מפל מקום, הוail ויהוה זמִין
 לאתקְשׁרו בהו, אתחשֵיב עלייה באילו אשׁתעכִדו
 בהו כל ארבע מאה שׁנין. בגין זה, מעכִין לייה
 ארבע יומין, קטרא בראשותיה דישראל, ולבדת
 ושהתו אותו כל קהל עדת ישראל בין העربים.

אמאי בין העARBים. בשערתא לדינא תליא,
 ובשערתא דאתמסטר (דף ח' ע"א) מלחה דא לייה,
 על ידי דאברם, דכתיב (בראשית טו) ויהי השם
 לבוא ותרדמה נפלת על אברם והנה אימה חשבה
 גדולה נופלת עליו. אימה: בתרא חדא. חשבה:
 בתרא אחרא. גדולה: היא דהיא רברבא מפלא.

לשון הקודש

למה נمشך בעשרה ונשחט בארכעה
 עשר? אמר רבי אבא, בזה הרתקשרו
 ישראל ארבע מאות שנה. ואף על גב
 שאישרל ארבע מאות שנה לא השתעבדו
 בהם, מפל מקום, הוail והיה עתיד
 להתקשור בהם, נחשב עלייו באלו
 השתעבד בהם כל ארבע מאות שנים.
 ממשום זה מעכבים אותו ארבעה ימים
 קשרו בראשותם של ישראל, ואחר כך

וְאֵף עַל גַּב דָּאוֹקִים֙ נָא קָרָא דָא עַל שָׁאָר
שְׁעֲבוּדִיהוּ דִּיְשָׂרָאֵל, וּכְלָא חָוה. פְּגֻוָּנָא דָא, (שמות
י"ז) בַּי מְחָה אַמְּחָה, אַתְּזָן מַתְּתָּא, וְאַנָּא מַעַילָּא.

תְּנָא, לֹא נָפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמְּצָרִים, עַד דָּא תָּבָרוּ
כְּלָהוּ שְׁלֹטָגִין דְּלָעִילָּא (משלשלותיהן)
מְשׁוֹלְטִינִיהָן, וָנָפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִרְשָׁוֹתָהָן, וְאַעֲלוּ
לִרְשׁוֹתָא קְדִישָׁא עַלְאָה בְּקִידְשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאַתְּקְטִירָוּ בֵּיהֶה, הַדָּא הַזָּא דְּכַתִּיב, (וַיָּקֹרַא כָּה) בַּי לִי
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים עֲבָדִי הָם. מַאי טָעֵמָא עֲבָדִי
הָם. אַשְׁר הַזִּיאָתִי אַוְתָּם מְאָרֶץ מִצְרָים, דָּא פְּקִית
לְהָוּ מִרְשׁוֹתָא אַחֲרָא, וְעַלְיָת לֹזָן בְּרִשּׁוֹתִי.

וְהִיְינוּ דָּא מֵרַבֵּי שְׁמַעוֹן, מַאי דְּכַתִּיב, אַךְ בַּיּוֹם
הַרְאָשׁוֹן תְּשִׁבְיָתוּ שָׁאוֹר מִבְּתִיכֶם בַּי כָּל
אַוְבֵל מִחְמֹצָת. אַלְא הַכִּי אֹקִים֙ נָא, הָאִי שָׁאוֹר,

לשון הקודש

שְׁבָאָרְנוּ פָּסָוק וְהָעַל שָׁאָר שְׁעַבְוָרִיךְם
שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וְהַבָּל הָיָה. בָּמוֹ זֶה בַּי מְחָה
אַמְּחָה, אַתָּם מַלְמְטָה, וְאַנִּי מַלְמָעָלה.
שְׁנִינוּ, לֹא יִצְאֵוּ יִשְׂרָאֵל מִפְּצָרִים עַד
שְׁנִשְׁבָּרוּ כָּל הַשְּׁלִיטִים שְׁלָמָעָלה
(מהשתלשלותיהם) מִשְׁלִיטִתָּם, וַיֵּצְאֵוּ יִשְׂרָאֵל
מִרְשׁוֹתָם, וְנִכְנָסוּ לְרִשות הַקָּדוֹשָׁה
הַעֲלִיוֹתָה בְּקָרוֹשׁ-בָּרוֹךְ-הָוּא וְנִקְשָׁרוּ בָּו.